

Suicid asistat divin și amendamentele la legea lui Dumnezeu

Joi, 8 februarie 2007

Gili Cârstea

Conversația adventistă despre caracterul lui Dumnezeu continuă, cu argumente pro și contra la necesitatea sau dreptul lui Dumnezeu de a lua viața unor persoane în anumite împrejurări. Ascultați un segment din acest dialog, derulat pe un forum adventist:

- Tu spui că Dumnezeu e iubitor tocmai prin faptul că nu nimicește pe nimeni, și că îi dă o șansă diavolului să arate ce poate face „de capul lui.” Te-ai gândit că pot fi cazuri în care Dumnezeu, tocmai prin faptul că alege să nimicească, să fie mai iubitor și mai drept decât dacă ar alege să nu facă asta? Dacă El pune capăt suferinței unui om aflat în chinuri mari, „luând-o înaintea” Legii care l-ar osândi pe omul acela la moarte, nu este El mai iubitor și mai înțelept? Dacă El alege să îi adoarmă pe copiii despre care a vorbit Ellen White, înaintea evenimentelor finale, nu este El mai iubitor față de ei?

- Cu doi ani în urmă, vizitam în sabat o băbuță catolică, singura cu care vorbeam despre Domnul. Așa am aflat că vecina ei de 60 de ani avea un caz sfâșietor în familie. Mama acestei doamne, în vârstă de 93 de ani, se chinuia cumplit, într-o stare vegetativă, de 12 ani. Nu mai vorbea, nu mai auzea, nu se mai mișca, nimic. Am fost atât de impresionat de cazul ei, încât am hotărât să mă duc să o văd și eu, că doar stătea alături. Când am intrat în casă și am văzut-o pe bătrână, m-am înfiorat. Avea răni de 5 cm adâncime peste tot pe corp, din care țâșnea sângele. Avea mânuși, deși era vară, și asta ca să nu se scarpine. Gemea continuu. De fapt, ăsta era singurul lucru pe care îl făcea. Când am văzut-o, mi-au dat lacrimile instantaneu. Doamna de 60 de ani m-a întrebat dacă chiar așa de mult mă doare ceea ce văd... iar eu am întrebat-o dacă s-a rugat vreodată la Dumnezeu ca acesta să-i scurteze suferințele mamei ei și să moară. Iar ea mi-a răspuns că se roagă așa de 12 ani, dar niciun răspuns de la Dumnezeu.

Atunci i-am spus că mă voi ruga și eu zi de zi, și că de data asta se va întâmpla ceva, pentru că mie ÎNTOTDEAUNA mi-a răspuns Dumnezeu la rugăciuni. Mi-a mulțumit, deși nu mai credea în minuni. M-am rugat zi de zi timp de 3 săptămâni și... nimic. Până când într-o zi de marți, zi de lucru, m-am hotărât să și postesc pentru acest caz, ca Domnul să intervină. Răspunsul: când am fost sabatul următor în vizită la băbuța mea, m-a anunțat că vecina ei de 93 de ani murise. Când a murit? a fost întrebarea imediată. Iar răspunsul a venit ca o alinare și o încurajare pentru credința mea: **MARȚI**.

Așadar, după 12 ani de chin cumplit al acestei ființe omenești, la doar trei săptămâni de rugăciune pentru ea, și chiar în ziua în care am postit cerându-l Domnului concret ca să ia viața acelei femei sărmăne, ea a murit. Ar fi culmea acum să afirm că m-a ascultat Satana, când eu am fost atât de sincer în scopul meu. Da, Dumnezeu a luat viața acelei femei. Dumnezeu va lua viața copiilor despre care vorbești; în astfel de cazuri, da, este El (sublinierile autorului).

Concepția aceasta, larg răspândită în adventism, este supusă aceluiași obiecțiuni legate de orice model despre nimicire: Legea are nevoie de amendamente. Dacă apar situații excepționale, legea poate fi călcată. Dacă se impun motivații morale nobile, legea poate fi ocolită. Dacă prin călcarea legii dragostea strălucește mai tare, acțiunea este legitimă.

Cine este persoana îndreptățită legal să aducă amendamente constituției universale? Dumnezeu, dătătorul legii, nu a adus absolut niciun amendament, chiar dacă pentru aceasta a trebuit să plătească cu viața. Un amendament la legea morală ar fi un șoc tectonic în marea controversă, deoarece ar justifica pretenția diavolului că revolta lui are un fundament serios. Cine își asumă riscul să sugereze amendamente la legea lui Dumnezeu? Dumnezeu a fost clar la acest subiect:

„Legile împărăției lui Hristos nu pot fi alterate; ele au temelia în chiar caracterul Său neprihănit și neschimbător. Niciunul dintre preceptele Lui nu poate fi slăbit sau alterat, oricât de puțin. Cerul și pământul vor trece, înainte ca o frântură de slovă din lege să cadă. Nu pot fi aduse amendamente la legea lui Dumnezeu; căci ,legea Domnului este desăvârșită, convertind sufletul.' Dacă vocea celei mai înalte autorități ar anunța un amendament, sau o adăugare la legea lui Dumnezeu, în oricare adunare legislativă umană, un astfel de anunț ar fi înregistrat în cărțile din cer ca trădare. El ar fi așezat pe aceeași listă cu pretențiile pline de încumetare ale marelui rebel gonit din cer” (RH 26 martie 1895).

“Controversa care a început în ceruri urma să fie continuată pe pământ. Mult urma să fie implicat în această controversă. Interese vaste erau în joc. În fața locuitorilor cerului trebuia să se răspundă la întrebarea: Este legea lui Dumnezeu imperfectă, având nevoie de amendamente, sau abrogată? Sau este imutabilă? Are nevoie guvernarea lui Dumnezeu de schimbare, sau este stabilă?” (ST 27 aug 1902).

În lumina acestor principii, să analizăm experiența prezentată la începutul acestui articol.

Avem o persoană grav bolnavă, în suferință cumplită de doisprezece ani. Fata ei roagă pe Dumnezeu să facă ceva, să-i aline suferința cumva, sau chiar să-i suprimă viața, dar nimic. Niciun răspuns. Acum vine în vizită fratele nostru, și este profund mișcat de spectacolul crud pe care îl descoperă.

Prima întrebare: Dumnezeu nu a fost mișcat de grozăvia acelei boli în toți acești ani? A stat impasibil, rece, insensibil, așteptând vizita salvatoare a fratelui nostru? În timp ce Se face că nu aude rugăciuni fierbinți adunate în 12 ani, acum își schimbă atitudinea. A apărut cineva cu o credință mai puternică, autentică. Trec trei săptămâni de insistențe, dar nimic. Dumnezeu nu aude. Acum fratele supralicitează, hotărând să postească, spre a-L determina

pe Dumnezeu să acționeze. Marți este ziua decisivă. Acum ori niciodată. Va răspunde Dumnezeu cererii serioase de a se pune capăt acestei teribile suferințe? Cererea era făcută în termeni fără echivoc: “Am postit cerându-i Domnului concret ca să ia viața acelei femei sărmâne.”

“Să ia viața acelei femei sărmâne”? Cum este posibil să ceri Creatorului, Dătătorului vieții, Restauratorului, să calce legea, să-și nege caracterul, și să omoare? A lua viața cuiva înseamnă a omorî, a ucide, indiferent care sunt motivele. Dar fratele nostru este convins că scopul scuză mijloacele, că legea poate fi ocolită spre a ușura suferințele cumplite ale unei persoane. El se roagă insistent, așteptând să se producă minunea eutanasiei indirecte, divine.

Evident, el știe că legea divină l-ar condamna dacă i-ar pune bătrânei perna peste față, sau dacă i-ar turna otravă în paharul cu apă. Nu dorește să aline suferința femeii riscându-și mântuirea sau libertatea. Dar dacă ar rezolva problema indirect? Dacă s-ar găsi cineva care este deasupra legii, sau pe care nu ar îndrăzni nimeni să-L acuze?

El pare să spună astfel: “Doamne, Tu știi că eu nu am voie să omor, indiferent de motiv. Dar Tu poți face orice. Nu vrei să dai o mână de ajutor? Omoar-o Tu pe sărmăna femeie, și toată lumea va fi mulțumită: Eu capăt convingerea că Tu răspunzi la rugăciune, bătrâna scapă de chin, iar fata ei va cunoaște astfel credința adevărată și puterea Ta. Te rog, în numele lui Hristos, omoar-o! Amin.”

O rugăciune stranie, nu?

El avea și alte variante la dispoziție. De exemplu: “Doamne, n-ai putea Tu să-i alini durerile?” Sau: “Tată, prin puterea Ta creatoare, vindecă această sărmană ființă, ca să cunoască toți iubirea Ta insondabilă.” De ce a apelat el la Domnul Vieții să producă moartea? A te ruga la Dumnezeu să producă moarte este la fel de eficient ca a te ruga la Satana să producă viață.

Și totuși, miracolul s-a produs. Bătrâna a murit exact în ziua postului.

Cine a răspuns? Fratele nostru crede că Dumnezeu. Argumentul? “Am fost sincer, așa că nu putea răspunde Satana.”

Să dăm puțin la o parte faldurile și să privim marea controversă în acest caz. Satana, “autorul păcatului și al urmărilor lui” (DA 460), produsese acestei persoane o lungă și grea suferință, și avea autoritate asupra situației (conform principiului că cei ce nu se află sub protecția deplină a lui Dumnezeu, se află sub controlul total al diavolului). El spera să o fructifice cumva în avantajul lui, și iată că după 12 ani se ivește ocazia nesperată. Un membru al poporului ales, care ar fi trebuit să cunoască adevărul despre lege, vine cu o propunere fantastică: Va cere lui Dumnezeu o intervenție de nimicire, spre binele pacientei și familiei. Superb! Jocul era acum pe teritoriul fermecat al diavolului, căci se invoca o acțiune incompatibilă cu caracterul și faptele lui Dumnezeu.

Tatăl nostru ceresc este pus acum într-o poziție imposibilă, iar diavolul are toate argumentele de partea lui: “Acești oameni Te roagă arzător să le răspunzi, chiar Te constrâng

să intervii, apelând la greva foamei. Ce faci, nu-Ți pasă nici de închinătorii Tăi? Aștepti să-și facă tăieturi pe corp, să se biciuiască, spre a le răspunde? Ei te invocă pe Tine pe post de nimicitor, deși mă acuză pe mine de asemenea obiceiuri rele. Ce zici, nu Te tentează rolul de salvator prin nimicire? Ei spun că așa ceva este legitim, și chiar iubitor. De ce nu le faci bucuria de a răspunde?”

Dar Dumnezeu tace, așa cum a tăcut atunci când alți membri ai poporului Său declarau înaintea lumii: “Dacă n-ar fi un făcător de rele, nu l-am fi dat noi în mâinile tale.” El nu poate interveni, deoarece nu are jurisdicție în domeniul nimicirii.

Diavolul discută cu ai lui: “Este marți? A început postul? Perfect. Este timpul să validăm printr-o minune credința că Dumnezeu omoară atunci când nu mai există nicio șansă de salvare, și că o face motivat de iubire pentru fapăturile Sale.” Demonul de sector primește ordinul și execută misiunea întocmai și la timp.

Acest episod trist ne ajută să înțelegem un principiu pe care alte generații nu l-au înțeles: Atunci când o minciună este confirmată pe baza unei minuni, ea devine imbatabilă și este aproape imposibil să mai scapi din capcana aceasta. De aceea Dumnezeu nu dorește să confirme nici măcar adevărul pe baza minunilor, cu atât mai puțin minciunile.

Dar așa se întâmplă când ne luăm privirile, chiar și pentru o clipă, de la Exemplul și Modelul nostru divin. Nu am fost noi avertizați că niciun adevăr nu poate fi înțeles corect fără lumina care strălucește de la Calvar? Cum a procedat Hristos când a fost pus în situații asemănătoare?

Domnul nostru nu S-a rugat niciodată ca Tatăl să intervină spre a curma viața cuiva. Da, a fost și El permanent față în față cu boala, suferința și moartea, dar El știa că ele sunt “lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul; Dumnezeu este restauratorul” (MH 75). Cum ar suna din gura Lui o astfel de cerere: “Tată, Mi se rupe inima pentru femeia aceasta chinuită de Satana 18 ani; dă-i Tu odihna cea de veci și scap-o de suferință” (Luca 13:11-16)?

Altădată a fost confruntat cu un spectacol oribil. Doi sărmani, care crezuseră că viața este un carnaval, ajunseseră complet sub stăpânirea demonilor, care experimentau pe ei tot felul de inovații. Cei doi erau într-o stare de degradare finală. Cum a folosit Hristos puterea lui Dumnezeu? A invocat El o intervenție de suicid asistat divin? Pentru cei doi, ca și pentru locuitorii îngroziți din zonă, moartea demonizaților ar fi fost o mare binecuvântare, un gest iubitor și plin de milă, cu totul legitim. Dar Hristos a demonstrat prin cuvânt și faptă că Dumnezeu este Restauratorul, iar Satana este nimicitorul. Totdeauna. Fără excepție. Fără amendamente la lege.

Morala acestui caz trist?

1. Când ești dispus să accepți amendamente la legea lui Dumnezeu, diavolul te face șah mat în trei mutări înainte să-ți dai seama că a început meciul.
2. Atunci când este însoțită de minuni, o credință devine imbatabilă, oricât de falsă ar fi ea.